Svar på skriftligt spörsmål om reformen av konkurslagstiftningen

Till riksdagens talman

I det syfte som anges i 27 § i riksdagens arbetsordning har Ni, Ärade talman, till den minister som saken gäller översänt följande skriftliga spörsmål SS 404/2016 rd undertecknat av riksdagsledamot Tytti Tuppurainen /sd:

> *Är regeringen medveten om behovet att förnya konkurslagstiftningen så att reformen förbättrar konsumentskyddet och utvecklar näthandeln?*

Som svar på detta spörsmål anför jag följande:

Konkurs är ett insolvensförfarande som omfattar gäldenärens samtliga skulder och som innebär att gäldenärens egendom används till att betala konkursfordringarna. När konkursen börjar övergår bestämmanderätten över gäldenärens egendom på borgenärerna.

I regel hör den egendom som gäldenären har när konkursen börjar och som gäldenären får innan konkursen avslutas till konkursboet. Egendom som tillhör en utomstående och som gäldenären har i sin besittning ingår inte i konkursboet, om den kan avskiljas från gäldenärens egendom. Egendom som tillhör en utomstående skall överlämnas till ägaren eller till någon som denne har bestämt på villkor vilkas uppfyllande konkursboet har rätt att kräva.

Köparens ställning i försäljarens konkurs beror på om den köpta egendomen kan avskiljas från gäldenärens egendom. Avskiljbarhet föreligger till exempel inte då ett föremål inte kan avskiljas från gäldenärens övriga egendom av samma slag. I köp av sedvanlig lös egendom förutsätts inte att man har hunnit överlåta föremålet till köparen, utan det räcker med att egendomen har avskiljts för köparen.

Om avskiljbarhet inte föreligger, kan köparen bevaka sina fordringar i konkursen för att få utdelning. I en konkurs strävar man efter en jämlik behandling av borgenärerna. Om tillgångarna som fås vid konkursen inte täcker alla fordringar, har borgenärerna lika rätt att få betalning ur konkursboet i förhållande till beloppet av sina fordringar. Det finns vissa undantag från den likvärdiga rätten att få betalning, såsom den förmånsrätt som panträtt ger samt det att vissa fordringar kommer i sista hand, exempelvis skatteförhöjningar och räntefordringar som uppstått efter att konkursen börjat.

Den som köpt med kreditkort skyddas av konsumentskyddslagen (38/1978) och inte av konkurslagstiftningen. I 7 kap. 39 § i konsumentskyddslagen ges konsumenten samma rätt gentemot kreditgivaren att få återbetalning på priset, skadestånd eller annan penningprestation som han eller hon skulle ha haft gentemot säljaren. Med bestämmelsen garanteras en i europeiskt sammanhang ovanligt starkt konsumentskydd, som Europeiska unionens lagstiftning inte förut-

sätter. Eftersom det är fråga om skydd av konsumenten som grundar sig på säljarens och kreditgivarens solidariska ansvar, kan skyddet inte tillgodoses på motsvarande sätt om det inte finns en kreditgivare.

Justitieministeriet har tillsatt en arbetsgrupp för att utreda behoven att ändra konkurslagen. Arbetsgruppen ska speciellt koncentrera sig på möjligheterna att förenkla konkursförfarandet och utreda om miljöansvarens ställning i en konkurs borde klarläggas. Dessutom utreder arbetsgruppen andra behov av ändring av konkurslagen. Arbetsgruppens arbete inleds på hösten och fortsätter till nästa vår.

Helsingfors 11.8.2016

Justitie- och arbetsminister Jari Lindström